

RECENZJA

rozprawy doktorskiej Pani mgr inż. arch. **Anny Mastalerz**, pt.:
„Współczesne przekształcenia historycznych kompleksów przemysłu włókienniczego oraz ich wpływ na tożsamość postindustrialnych ośrodków średniej wielkości w XXI wieku”
wykonanej pod kierunkiem dr hab. inż. arch. Bartosza M. Walczaka, prof. Politechniki Łódzkiej.

1. Podstawa formalna

Pismo Przewodniczącego Rady ds. Stopni Naukowych w dyscyplinach Inżynieria Lądowa i Transport, Architektura i Urbanistyka Politechniki Łódzkiej, Pana prof. dr hab. inż. Dariusza Gawina z dnia 24.11.2022 r. oraz egzemplarz rozprawy doktorskiej.

2. Charakterystyka i układ pracy

Rozprawa doktorska Pani mgr inż. arch. Anny Mastalerz, pt.: „Współczesne przekształcenia historycznych kompleksów przemysłu włókienniczego oraz ich wpływ na tożsamość postindustrialnych ośrodków średniej wielkości w XXI wieku”, wykonana została w zwartej formie książkowej.

Książka obejmuje **670 stron** formatu A4 tekstu podstawowego, w tym 63 ryciny, 124 fotografie wraz z podaniem ich źródeł oraz 297 tabele. Ryciny i fotografie numerowane w sposób ciągły, natomiast tabele w podziale na kolejne rozdziały. Pozycje bibliograficzne podzielone są na rozdziały i części badawcze, razem: 187, w tym: publikacje zwarte, dokumenty miejskie, rozporządzenia i strony internetowe. Rozprawa jest opatrzona streszczeniem w języku angielskim.

Praca łącznie liczy aż 712 stron!

3. Ocena struktury pracy.

Praca podzielona jest na 3 części i 6 rozdziałów. **Rozdziały 1-3** stanowią część o charakterze teoretycznym, opisującą i wyjaśniającą główne zagadnienia związane z tematem pracy. **Rozdziały 4 i 5** zawierają opis metody (nie metodologii - będącej wg definicji nauką o metodach badań naukowych, ich skuteczności i wartości poznawczej(sic!) oraz część badawczą i wynikające z niej wnioski.

Pierwszy rozdział zawiera elementy wprowadzające w temat pracy - jej zakres, cel i tezy. Omówione w nim zostały podstawowe pojęcia i ramy dotyczące podjętego tematu. W tej części Autorka wyjaśnia motywy wyboru tematu, co następuje niestety po prezentacji jej celów. Wydaje się, że jest to błąd logiczny chronologii pracy. **Rozdział drugi**, dotyczy historii polskiego przemysłu, ze szczególnym uwzględnieniem dziejów włókiennictwa oraz rozwoju włókienniczych ośrodków średniej wielkości. **Rozdział trzeci** dotyczy określenia tożsamości ośrodków miejskich, która jest jednym z zagadnień rozprawy. Zawiera on omówienie pojęcia tożsamości miasta - jej genezy, zakresu, części składowych oraz relacji z innymi cechami miasta.

Rozdział czwarty to opis przyjętej w pracy metody w postaci szczegółowego opisu poszczególnych etapów badań, zawartości tabel oraz wykresów niezbędnych do przedstawienia i analizy zebranych danych. **Rozdział piąty**, stanowi część z badaniami właściwymi, zawierającymi zebrane dane, analizy i opisy, zgodnie z przyjętą metodą. Część pierwsza tego rozdziału dotyczy opisu kryteriów wyboru ośrodków miejskich do dalszych badań, pozostałą część to analiza przekształceń kompleksów przemysłu włókienniczego zachowanych w tych ośrodkach. Badania każdego z wybranych ośrodków stanowią oddzielny podrozdział złożony z opisowej analizy, tabelarycznie przedstawianych danych oraz wspólnego dla całego ośrodka podsumowania. **Struktura rozdziału piątego**, będącego zapisem przeprowadzonych badań, założona i opisana w rozdziale 4 - *Metodologia i struktura badań*,

część II - Badania kompleksów przemysłowych, podrozdział 2. Metodologia analiz kompleksów (s.77-95), jest wielokrotnie złożona i dzieli się na trzy główne etapy, z których każdy składa się z kilku podetapów skonstruowanych w oparciu o przekrojowy przegląd literatury przedmiotu oraz zagadnienia związane z tematem pracy. Autorka planowała taki schemat:

1. Wstępna analiza kompleksów poprzemysłowych w danym ośrodku

1.1. Podstawowe dane - określenie cech kompleksu - lokalizacja, powierzchnia, rodzaj zabudowy

1.1.1. Charakterystyka kompleksu (nazwa, powierzchnia działek, zajmowanych przez zabudowania kompleksu, lokalizacja – adres, położenie w odniesieniu do centrum ośrodka).

1.1.2. Charakterystyka zabudowy (podsumowanie danych zawartych w części 1.1.1 - uzupełnionymi o analizy ilościowe, w tym podział na istniejące oraz nieistniejące obiekty, daty powstania, wysokość zabudowy formy ochrony konserwatorskiej.

1.2. Identyfikacja przekształceń - na podstawie analizy zmian funkcji wprowadzanych w poszczególnych obiektach

1.2.1. Charakterystyka funkcji - (podsumowanie danych zawartych w części 1.2, wraz z analizami ilościowo – procentowymi, dotyczącymi: funkcji pierwotnej i obecnej obiektów oraz daty wprowadzenia obecnej funkcji).

1.2.2. Charakterystyka przekształceń - (podsumowanie danych zawartych w części 1.2, wraz z analizami ilościowo – procentowymi, dotyczącymi: rodzaju/typu przekształcenia, symbol przekształcenia.

2. Tożsamość miasta.

2.1. Elementy składowe tożsamości.

2.1.1. Identyfikacja elementów stałych tożsamości (obiekt – nazwa/rodzaj obiektu, funkcja obecna)

2.1.2. Identyfikacja elementów zmiennych tożsamości (typ/rodzaj przekształcenia obiektu, rodzaj przekształcenia dominujący w danym kompleksie - określony na podstawie większości ilościowej przekształceń wszystkich obiektów istniejących w danym kompleksie).

2.2. Przekształcenia kompleksu a wyróżniki tożsamości

2.2.1. Charakterystyka tożsamości w oparciu o dominujące przekształcenia

2.2.2. Wybór wyróżników tożsamości w oparciu o dominujące przekształcenia

2.3. Dziedzictwo poprzemysłowe w obecnej tożsamości miasta

2.3.1. Badany kompleks a dokumenty strategiczne i przestrzenno-planistyczne

2.3.2. Badany kompleks a planowane przekształcenia

3. Podsumowanie - dla całego ośrodka (czyli wnioski).

3.1. Cechy kompleksu i jego otoczenia a sposób przekształcenia - z wykazaniem zależności między danym rodzajem obiektu poprzemysłowego a jego przekształceniem, wykazanie podatności/predyspozycji do przekształceń obiektów w zależności od: lokalizacji, wielkości, rodzaju budynku, funkcji, ochrony konserwatorskiej.

3.2. Dziedzictwo poprzemysłowe a tożsamość miasta - zawierające odpowiedzi na pytania czy badany zespół: może stanowić wyróżnik tożsamości danego ośrodka, jest częścią identyfikowanej tożsamości danego ośrodka, jest ujęty w działaniach kreujących tożsamość danego ośrodka.

Układ taki jest poprawny lecz **nie jest uwidoczniony** w spisie treści. Porównując ten schemat do np. ośrodka włókienniczego w Nowej Soli (poniżej; s.: 345-390 pracy; numeracja zgodna ze spisem treści), widać, że zapewne, rozwinięcie zgodnie z założeniami punktu *II. Analizy kompleksów powłókienniczych*, spowodowałoby jego kolejne rozbudowanie. Obecnie i tak „mieści” się **na już 8 stronach!** (sic!).

I. Wprowadzenie

1. Lokalizacja i dane liczbowe

2. Rys historyczny

3. Nowosolskie kompleksy powłókiennicze objęte badaniami

4. Nowa Sól oraz badany kompleks w dokumentach strategicznych i przestrzenno-planistycznych – aspekty ochrony i rewitalizacji miasta

4.1. Strategia Rozwoju Województwa Lubuskiego 2020

4.2. Strategia Rozwoju Gminy Nowa Sól – Miasto na lata 2012–2022

4.3. Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta Nowa Sól

4.4. Program Opieki nad Zabytkami Województwa Lubuskiego na lata 2017–2020

4.5. Powiatowy Program Opieki nad Zabytkami Powiatu Nowosolskiego na lata 2020–2023

4.6. Gminny Program Opieki nad Zabytkami dla Miasta Nowa Sól na lata 2011–2015

4.7. Lokalny Program Rewitalizacji miasta Nowa Sól na lata 2016–2023

II. Analizy kompleksów powłókienniczych

1. Manufaktura J. Gruschwitza – Nowosolska Fabryka Nici „Odra”.

Rozdział piąty liczy 548 stron, i można by przyjąć, że jak wspomniano, jest zapisem przeprowadzonych badań. Jednak logikę taką burzą wnioski zawierane na końcu analiz ośrodków włókienniczych, które powinny w ocenie Recenzenta **znaleźć się w rozdziale szóstym**.

Ten zawiera podsumowanie badań i wnioski sformułowane w odniesieniu do przyjętych przez Autorkę założeń i tematu pracy. Niemniej w punkcie: 2. *Rodzaj i struktura zabudowy*, (jeden z wielu punktów 2.) Autorka dla zilustrowania wniosków zawarła fotografie odnoszące się do rodzaju i struktury zabudowy, które w ocenie Recenzenta, niewłaściwe są w tej części.

Podsumowując: pomimo wskazanych niedociągnięć zaproponowany układ pracy jest poprawny. Każdy z rozdziałów, z wyjątkiem piątego, rozbudowany jest do **trzeciego** poziomu podrozdziałów wraz z dodatkowym użyciem numeracji rzymskiej pierwszego poziomu, nie uwidocznionego w numeracji. Utrudnia do „nawigację” i omawianie pracy gdyż mamy wiele rozdziałów/punktów nr: 2, 2.1, 2.2, 3.3, itd., jak również jest ROZDZIAŁ 6 - WNIOSKI, z częścią/podrozdziałem (?) (rzymskie) III. WNIOSKI.

W ROZDZIALE 3 - TOŻSAMOŚĆ I WIZERUNEK MIASTA, wydzielone są części: I - WPPROWADZENIE i 2 - TOŻSAMOŚĆ MIASTA, natomiast brak wzmiankowanego wizerunku miasta, na który aż się prosi powinna być przeznaczona część III. Został on jedynie „okrojony” do podpunktu trzeciego poziomu w: 4. *Tożsamość miasta - struktura i elementy składowe* - 4.5. *Wizerunek - tożsamość - marka - zmienność i wzajemne relacje*.

W związku z tym, przed ewentualną szerszą popularyzacją wyników badań, zaleca się uporządkowanie układu logicznego, a szczególnie tych które dotyczą wniosków.

4. Ocena merytoryczna pracy.

4.1. Ocena doboru tematu pracy

Temat pracy: *Współczesne przekształcenia historycznych kompleksów przemysłu włókienniczego oraz ich wpływ na tożsamość postindustrialnych ośrodków średniej wielkości w XXI wieku* wpisuje się w nurt badań przemian i procesów zachodzących w ośrodkach miejskich, w których, ze względu na transformacje gospodarczo-ustrojowe nastąpiły zmiany pod koniec XX wieku. Wśród tych badań są i takie, które poszukują odpowiedzi na pytania dotyczących działalności człowieka. Np.: czy na działanie człowieka ma wpływ jakość przestrzeni bądź nasz z nią związek?; czy nasza identyfikacja z przestrzenią o ustalonym wizerunku ma wpływ na zakres naszych działań na rzecz kształtowania i rozwoju tej przestrzeni? Z tak sformułowanych pytań wyrzmiwiają też kolejne: co wpływa na nasze identyfikowanie się z miejscem? Jakie elementy otaczającej nas przestrzeni kształtują jej wizerunek? W jakim stopniu otaczająca nas przestrzeń wpływa na nas samych, na naszą postawę i aktywność?

Wydaje się, że dla ośrodków miejskich o przemysłowym rodowodzie tymi szczególnymi znakami są obiekty związane z ich industrialną przeszłością. Należą do nich właśnie: budynki zakładów, obiekty technologiczne, dzielnice mieszkalne robotników, budynki szkół, kościołów i szpitali oraz rezydencje byłych właścicieli. Zrozumienie i wycucie ich wartości społecznych i przestrzennych, zarówno przez mieszkańców jak i architektów, urbanistów i planistów, powoduje, że ślady pozostawione przez minione epoki są istotnymi punktami w przestrzeni, a często są także zaczątkiem twórczego działania.

Widać to wyraźnie, w tych ośrodkach, które, co zauważa Autorka, przeżywają w ostatnich latach swoisty renesans – podkreślając industrialny aspekt swojej tożsamości, budując na nim nowy, pozytywny wizerunek oparty na tym właśnie charakterze, odwołując się do przemysłowych korzeni i wykorzystując dawne zakłady produkcyjne, jako podwaliny odrodzenia.

Zestawiając to ze słuszną oceną, iż: *specyfika średniej wielkości miast poprzemysłowych, w szczególności tych o profilu włókienniczym, jest zagadnieniem słabo rozpoznany w polskiej literaturze przedmiotu*, lokuje pracę w istotnym nurcie dyskursu naukowego.

4.2. Cel pracy

W tym świetle, nakreślony w punkcie: 3. *Motywy wyboru tematu pracy*, Autorka określił główny cel pracy jako: „*analizę sytuacji w poprzemysłowych ośrodkach włókienniczych średniej wielkości w kontekście ponownej identyfikacji ich tożsamości po upadku przemysłu*” (s.15).

Został on podzielony na cele poznawcze i praktyczne, które przedstawione zostały w części: 2. *Cele pracy* (s.14):

Cele poznawcze:

- *uaktualnienie i rozszerzenie wiedzy na temat przekształceń historycznych kompleksów przemysłu włókienniczego w ośrodkach średniej wielkości;*
- *zbadanie relacji pomiędzy:*
 - *cechami historycznych kompleksów poprzemysłowych,*
 - *sposobem ich przekształceń po roku 1989,*
 - *współczesną tożsamością ośrodków poprzemysłowych.*

Cele praktyczne:

- *wykazanie i sklasyfikowanie podstawowych czynników determinujących rodzaj ingerencji w strukturę historycznego kompleksu przemysłowego;*
- *zbadanie, jakiego rodzaju kompleksy przemysłowe są szczególnie predestynowane do adaptacji;*
- *zbadanie, czy i jak różne sposoby przekształceń kompleksów włókienniczych wpływają na tożsamość ośrodków poprzemysłowych.*

W takim układzie są **czytelne i wyraźnie sprecyzowane.**

4.3. Tezy pracy

Autorka w części: 7. *Tezy*, przedstawiła 5 tez pracy. Niestety, mimo iż część ta nosi tytuł tezy, to swoich 5 punktów poprzedziła sformułowaniami: założenia i hipotezy pracy (s.25).

Niestety teza, założenie i hipoteza to trzy różne pojęcia.

Teza to stwierdzenie lub twierdzenie, które jest przedstawiane jako prawdziwe lub przynajmniej prawdopodobne, a jej celem jest przekonanie odbiorcy lub czytelnika o poprawności danego zdania. Teza jest zwykle argumentowana, oparta na faktach, wiedzy lub doświadczeniu i ma na celu przekazanie wiedzy lub przekonanie kogoś do określonej perspektywy.

Założenie to przyjęcie pewnej rzeczy jako prawdy lub faktów, bez udowodnienia ich poprawności. Założenie jest często używane w rozumowaniach logicznych lub w procesach myślowych, aby zbudować kolejne kroki myślenia. Założenia mogą być oparte na wiedzy lub doświadczeniu, ale mogą też być fałszywe lub błędne.

Hipoteza to założenie lub sugestia, która jest stawiana na podstawie niewystarczających lub brakujących dowodów lub wiedzy. Hipoteza jest zwykle początkową koncepcją, która wymaga dalszych badań i testów, aby potwierdzić lub obalić jej poprawność. Hipotezy są szczególnie ważne w naukach, ponieważ pozwalają na tworzenie prognoz i przewidywań, co może prowadzić do rozwoju nowych teorii i odkryć.

Dlatego, przy założeniu pominięcia tych sformułowań przyjęte tezy, jak niżej, są **poprawne i właściwie.**

1. *Rodzaj przekształceń kompleksów poprzemysłowych w danym ośrodku ma wpływ na to:*

- *czy elementy dziedzictwa poprzemysłowego wybierane są jako jeden z wyróżników tożsamości ośrodka (będąc wtedy podstawą do budowy/naprawy wizerunku);*
- *jak identyfikowana jest tożsamość i wynikający z niej obraz ośrodka;*

- *jak kształtuje się współczesne postrzeganie dziedzictwa przemysłowego.*
2. *Położenie kompleksu względem centrum ośrodka wpływa na atrakcyjność pod względem inwestycyjno-adaptacyjnym.*
 3. *Wprowadzenie do kompleksu przemysłowego nowej funkcji użytkowej pozwala na przynajmniej częściowe zachowanie jego obiektów, a tym samym przetrwanie części jego wartości, jako dziedzictwa przemysłowego.*
 4. *Objęcie kompleksu przemysłowego ochroną konserwatorską nie przyspiesza inicjacji jego przekształceń w ramach adaptacji planowych (często nawet nie chroni przed zniszczeniem tkanki historycznej).*
 5. *Adaptacje utrzymane w duchu industrialnej stylistyki zwiększają szanse dziedzictwa przemysłowego, jako wyróżnika tożsamości i podstawy do budowy pozytywnego wizerunku przemysłowego ośrodka.*

4.4. Metoda badań i ocena stanu badań i literatury.

Metoda przeprowadzonych badań założona przez Autorkę w rozdziale 4 - *Metodologia i struktura badań, część II - Badania kompleksów przemysłowych, podrozdział 2. Metodologia analiz kompleksów* (s.77-95), jest właściwa.

W ocenie Recenzenta **na szczególną uwagę zasługują** dwa elementy metody:

- 1 - część 4. *Definicje podstawowych pojęć używanych w pracy* oraz;
- 2 - część 2. poświęcona *Tożsamości miasta* i 2.1. *Elementom składowym tożsamości*.

W pierwszym, *Definicje ...*, zebrane są, przedstawione i wyjaśnione kluczowe pojęcia używane w pracy badawczej. Nie są one jednak wyjaśnione tylko i wyłącznie z wykorzystaniem słowników i źródeł internetowych ale przede wszystkim w oparciu o istotne publikacje z zakresu wyjaśnianego pojęcia. Stanowi to właściwe wprowadzenie do punktu: 5. *Ocena stanu badań* i wyczerpuje we właściwym zakresie dobór literatury.

Ten sposób porządkowania stanu wiedzy widoczny jest również w części II. *TOŻSAMOŚĆ MIASTA*, rozdział: 2. *Geneza pojęcia*, w którym trafnie zauważono, że: *„tożsamość miasta jest bardzo specyficzną formą tożsamości wywodzącą się z pojęć takich jak tożsamość społeczna (zbiorowa), kulturowa, regionalna i terytorialna”* (s.63) i stąd *„w zależności od dziedziny badawczej i analizowanych aspektów powstało wiele interpretacji i definicji pojęcia tożsamości miasta. Definicja przyjęta w niniejszej pracy opiera się na aspektach przestrzennych, terytorialnych i poniekąd marketingowych”* (s.64).

Metodologicznie płynnie i zrozumiale przechodzi do kolejnej ważnej części, drugiej wskazanej przez Recenzenta, tj.: wyróżnienia wśród składowych części tożsamości elementów stałych i zmiennych. Tu szczególną uwagę należy zwrócić na elementy stałe, mogące być przedmiotem badań w dyscyplinie architektura i urbanistyka. Autorka wyróżniła:

„Elementy stałe, (które) stanowią kręgosłup dla pozostałych części tożsamości oraz dla teraźniejszej lub zakładanej pozycji miasta (jego wizerunku). Szkielet ten stanowią wartości stałe, charakterystyczne dla miasta, których zmiana w czasie jest niemożliwa lub długotrwała np.:

- *rodowód historyczny,*
- *dziedzictwo kulturowe,*
- *położenie miasta,*
- *warunki przyrodnicze tradycje, itp.”*

Badania zostały przeprowadzone z wykorzystaniem 187 pozycji literaturowych, **odpowiednio dobranych do tematu rozprawy**, do których Autorka odsyła w 813 przypisach. Część informacji zebrana została w 297 tabelach. Niestety część z nich stanowiące zestawienie dla *„etapu 1 analiz, zawierająca szczegółowe dane wszystkich obiektów”*, ze względu na swoją zawartość jest na minimalnym poziomie czytelności.

5. Ocena wartości naukowej pracy

Przyjmując za punkt wyjścia oceny główny cel pracy określony jako: *„analiza sytuacji w przemysłowych ośrodkach włókienniczych średniej wielkości w kontekście ponownej identyfikacji ich tożsamości po upadku przemysłu”* (s.15), jakość metodologiczna, oraz trafność wniosków, zawartych

w rozdziale 6, strony: 635-669, wypełniają wiedzę z zakresu współczesnych przekształceń historycznych kompleksów przemysłu włókienniczego oraz ich wpływu na tożsamość badanych, postindustrialnych ośrodków średniej wielkości.

Ponadto obszernie badania przedstawione w ROZDZIALE 5 wskazujące elementy stałe tożsamości badanych ośrodków miejskich, **stanowią dobrą podstawę** do dalszych badań w dyscyplinie architektury i urbanistyki.

6. Wnioski wynikające z przeprowadzonych badań

Każdy z rozdziałów, części badawczej kończy się wnioskami sformułowanymi w tekście jako: ETAP 3 - WNIOSKI. Choć w opisie metody anonsowany jest jako punkt: 3. Podsumowanie - dla całego ośrodka, o czym wspomniano wcześniej.

Autorka wieńczy przeprowadzone badania miast średniej wielkości, będące kiedyś ośrodkami przemysłu włókienniczego, które w większości uzyskały swój industrialny charakter w dobie rewolucji przemysłowej i kolejnych dekadach XIX wieku, wnioskami zebranymi w rozdziale 6.

Mają one strukturę wielopoziomową - najpierw szczegółową - odnoszącą się do każdego z badanych ośrodków a następnie ogólną - podsumowującą. W niej kolejno wyciąga wnioski dotyczące: lokalizacji i wielkości, rodzaju i struktury zabudowy, zachowania obiektów i ich adaptacji, tożsamości wraz z wyborem wyróżnika.

W części wniosków dot. tożsamości **trafnie zauważa**, że: „(...) zauważalna jest prawidłowość, że ośrodki powstałe jako miasta przemysłowe oraz te, które w dobie przemysłu znacznie się rozwinęły, wykazują większe zainteresowanie i zaangażowanie w adaptacje swoich poprzemysłowych części. Pofabryczne zabudowania i podejmowane przy nich działania adaptacyjne widać na każdym kroku, a industrialny charakter doceniany i pielęgnowany jest zarówno przez prywatnych jak i publicznych właścicieli terenów poprzemysłowych.

W przypadku ośrodków posiadających bogatą historię sprzed ery przemysłowej, dla których włókiennictwo było tylko jednym z wielu aspektów historii, widoczne jest poboczne traktowanie dziedzictwa poprzemysłowego, które ustępuje miejsca spuściznie średniowiecza lub innych epok. Widoczne jest to zarówno w sposobie przekształceń zabudowy poprzemysłowej - częściej zdarza się doraźne wykorzystywanie dawnych fabryk, jak i w zapisach dokumentów strategicznych, gdzie większość planów i projektów dotyczących dziedzictwa skupia się na aspektach związanych z innymi częściami historii miasta (...).”

7. Ocena strony formalnej pracy

Praca jest starannie wydana w zwartej formie z twardą oprawą. Pomimo swojej **objętości**, będącej **mankamentem pracy**, Autorka „zapanowała” nad formą materiału badawczego.

8. Wniosek końcowy

Dysertacja Pani mgr inż. arch. Anny Mastalerz pt.: „Współczesne przekształcenia historycznych kompleksów przemysłu włókienniczego oraz ich wpływ na tożsamość postindustrialnych ośrodków średniej wielkości w XXI wieku” spełnia wymogi stawiane pracom doktorskim określone w Ustawie z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r. poz. 1789) oraz Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz. U. z 2018 r. poz. 261).

Jest oryginalnym rozwiązaniem problemu naukowego a Autorka wykazała się ogólną wiedzą teoretyczną w dyscyplinie architektura i urbanistyka.

W związku z tym stawiam wniosek o **dopuszczenie rozprawy do publicznej obrony**.

dr hab. inż. arch. Szymon Opania, prof. PŚ